

סרטים

הפסיכודרמה הבורגנית

מסיבת-העיתונאים הסוערת ביותר שהייתה השנה בפסטיבל הסרטים בקאן, הוקדשה לסריתו החדש של ז'אן-לוק גודאר, חיה ככל יכולתו. תשומת-הלב המיוחדת מובנת לאור העובדה, שאותו גודאר היה מנהיגם של המתנקשים בפסטיבל, לפני תריסר שנים. בחודש מאי 1968 כמה קבוצה של קולנוענים צעירים, ובתנופת המרד של התקופה, החליטה לשים קץ למיפגן הבורגני הפסול שעל הריביונה. גודאר עצמו נתלה על מסך אולם גדול, שבו נערכות ההקרנות החגיגיות של הפסטיבל, כדי למנוע את תחילת ההקרנה. לזכותו ייאמר, שבאותה ההודמנות, הוא, יחד עם חבריה, הצליח. פסטיבל 1968 נפסק באמצע, ועד היום אין יודעים באיזו מידה ראוי להכלילו במניין פסטיבלי קאן.

לכן, כאשר נודע כי אותו ז'אן-לוק גודאר, האויב המושבע של המיסד, המחבל של הפסטיבלים והיריב הגדול של כל אמצעי-ההפקה הקאפיטאליסטיים, לא זו בלבד שנאות לעשות סרט עבור מפיקים מן השורה, אלא הועיד את הסרט באופן מיוחד לפסטיבל קאן, מתוך הכרת החשיבות המסחרית שבעניין, באו כל אמצעי-התקשורת לברר מה קרה.

גודאר המנומנם. האולם היה מלא מפה לפה כמחצית השעה לפני תחילת המסיבה. מצלמות העיתונות כווננו בקפי דנות, והכל ציפו בדריכות לנביא הזעם. גודאר הופיע, יחד עם צוות מפיקיו ועוזריו, והפתעה מרעושה ציפתה לכולם. האיש שנודע בחוסר-הסובלנות שלו ובאלימות המילולית שבה הוא תוקף את אותם שאינם מסכימים לדיעותיו, התגלה לפתע כמנומם, מפוכח ומתוחכם, כפי שהיה בימיו הטורבים. אפילו ניסיונותיה הנואשים של צעירה אמריקאית להתגרר בו ולהרגיזו, בר

לינדה מנץ ודניס הופר ב"ישר משמיים" לחנוך את בתולי הבת

פנלופ פאלמר וקדאום קינסקי ב"צל הזאב" רומן אהבה פיוטי להפליא

ככל יכולתו הוא סרט אישי, אפשר לה קיש מן העובדה שהדמות הראשית בסרט נקראת פול גודאר, הוא איש אמצעי-התיק שורת, שאינו מסתדר עם אמצעי-התיק שורת, אב למישפחה, שאינו מסתדר עם המישפחה, אדם המנסה בכל מחיר ליצור תיקשורת עם הזולת, אך אינו מצליח. יתכן מאוד שכשלוך הסרט טמון באותו וידוי של גודאר, במסיבת-העיתונאים, כאשר אמר שהוא עושה סרטים, משום שזו הדרך היחידה שהוא מכיר, ליצור קשר עם הזולת. תגובות הקהל שראה את הסרט, הוכיחו שהקשר לא נוצר.

בקטע אחר של מסיבת-העיתונאים, סיפר גודאר, שתוך כדי תיאור מערכת היחסים בין גיבורו לבין גרושתו ובתם המשותפת, התכוון להראות את המשיכה המינית שבין האב לבת. הוא שכר שתי קניות צעירה, צילם כמה סצנות, אבל בסוף פו של דבר החליט לוותר על הרעיון.

גודאר ויתר, אבל לעומת זאת, אחרים

האשמה שהוא נטש את המערכת הפוליטית שבה היה פעיל כל כך, ונסוג לתוך הפסיכודרמה הבורגנית, לא הצליחו להור ציא את גודאר משלוותו. "הבי לי דוגמאות", הוא דרש, והצעירה שכל שאלותיה נלחשו לה על-ידי איש מבוגר שישב לידה, לא ידעה מה לעשות.

למען האמת, היה משהו בשאלות הללו, משהו שהתייחס לאורדוקא לגודאר בלבד, אלא לחלק גדול ונכבד מן הקולנוענים, והסרטים שהוצגו השנה בקאן. אחרי מילי חמות פוליטיות שהשתוללו על המסך בכל הכיוונים, אחרי פלאקאטים תעמולתיים שקופים, וחרי-ממדיים, הנה מסתבר שהקולנוע המערבי פונה חזרה אל חיק-המיש-פחה, אל הבעיות האישיות והאינטימיות ביותר, ומותיר את כל מילחמת-המעמדות על צדדיה השונים, למישור שני, כמו בעבר, גם בנקודה זו גודאר הוא חלוץ, אלא שהפעם המחנה צועד כבר יחד עימו.

המשיכה המינית. עד כמה חיה

מסיבת-העיתונאים סוערת לז'אן לוק גודאר (ממשקף באמצע)

יום-הולדת דדו-הואן מתכנר ב"הקרשה"

מן המילחמות הפוליטיות אל הבעיות האינטימיות